HELEN FIELDS

DOKONALÁ ĽÚTOSŤ

Lindeni

Dokonalá ľútosť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Helen Fields
Dokonalá ľútosť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DOKONALÁ ĽÚTOSŤ

HELEN FIELDS

DOKONALÁ ĽÚTOSŤ

Preložila Miriam Ghaniová

Lindeni

Venujem sestrám Maddisonovým
Margaret a Lesley.
Z celého srdca.

PRVÁ KAPITOLA

Po pohrebe na cintoríne zostali dve ženy, jedna nad zemou, druhá v zemi. Ani jedna z nich nič necítila.

Celý deň prešiel v otupení. Pohrebný obrad, na ktorom sa zúčastnilo obrovské množstvo ľudí, sa konal v kostole. Na pochovávaní pozostatkov sa zúčastnila len rodina a najbližší priatelia. Všetko sa nieslo v pokojnom duchu. Počas čítania úryvkov z Biblie, liturgických piesní, spomienok na zosnulú, podávania rúk každému smútiacemu a kývania hlavou na znak spoločného smútku sa hlavná smútiaca Ava Turnerová snažila pochopiť, čo sa okolo nej deje, ale nedokázala to.

Vedela, že jej priateľka je mŕtva, že jej telo leží v rakve... Už nikdy si nevymenia tajný úsmev. Navždy jej bude chýbať jej upokojujúca prítomnosť.

Ava si vybavovala útržky rozhovorov z toho dňa. Ľudia sa pýtali, či je v poriadku, a vyjadrovali jej sústrasť. Bola si istá, že reagovala správne, že sa trochu usmiala a odpovedala jednou zo zdvorilostných polopravd, ktoré si v takýchto chvíľach ľudia hovoria. Áno, som v poriadku, ďakujem za opýtanie. Áno, bola to úžasná žena, ktorá po sebe zanechala veľký odkaz. Nie, nikdy na ňu nezabudneme. Áno, bola by hrdá, keby videla tie davy, ktoré jej vzdali hold tým najúžasnejším spôsobom. Nie, nepotrebujem odvoz domov. Aspoň posledná časť bola absolútne pravdivá.

Ava zdvihla hlavu a zistila, že všetci konečne odišli. Niekto navrhol, aby sa smútočná hostina konala v jej dome.

Ava však nemala chuť tam ísť. Bliny s údeným lososom a crème fraîche? Nie, vďaka. Žena, ktorú si nesmierne obľúbila, bola mŕtva.

Pršalo a keď sa čerstvo navŕšená zem začala rozmáčať, k Aviným vyleštеným topánkam stekali blatisté potôčiky. Pozorovala, ako jej kvapky vody stekajú k podpätkom topánok a farbia lem čiernych nohavíc. Vlastne sa tak cítila lepšie. Život nebol ani čistý, ani uprataný. Bola to fraška, v ktorej sa pokazilo všetko, čo sa mohlo pokaziť, a Ava nemienila ďalej predstierať, že to tak nie je.

Zhrbila sa, zaborila jednu ruku do blata a hlavou jej prebehlo, aká musí byť pod zemou zima. Keby tak mohla vziať deku a prikryť telo svojej priateľky, aby jej bolo teplo, pomyslela si. Keby ju tak mohla naposledy objať.

„Ty mrcha," povedala Ava smrti. „Ako si sa opovážila vziať mi ju?"

Smrť, arogantná ako vždy, sa neobťažovala odpovedať jej.

„Tak veľmi som ju milovala."

V tej chvíli sa v Ave opäť prebudili city a potom si už všetko uvedomovala. Každú ľadovú kvapku dažďa. Každý závan vetra. Ostré zuby smútku, ktoré sa do nej zahrýzali. Nevoľnosť, ktorá ju pochytila, len čo si uvedomila, čo znamená večnosť. A čo bolo najhoršie, uvedomovala si rozširujúcu sa prázdnotu márnosti.

Ava si oboma rukami zovrela brucho a prekonala nutkanie zaliezť do postele a myslieť na to, že je to navždy. Prelievala slzy sladké od spomienok, ale trpké od hnevu. Kričala, ale ozvenu jej kriku unášal hučiaci edinburský vietor. Zahryzla si do spodnej pery tak silno, až jej začala krvácať, a to ju vrátilo do reality.

Čakala ju práca, ktorá ju zachráni. Mohla pochovať svoj smútok v záznamoch o väzbe a vo forenzných správach, v odložených prípadoch a vo vypočúvaní potenciálnych svedkov v teréne. Mohla sa zavrieť na policajnej stanici, obklopiť sa svojím kriminálnym tímom, skryť sa za fasádu hlavnej inšpektorky. Podriadení policajti sa jej nepýtali na jej súkromný život. Ava vedela, že bez takéhoto rozptýlenia by si hodila do batoha pár vecí, vzala pas a jednoducho odišla. Áno, možno by to urobila. No nie hneď.

Teraz musela vyriešiť ďalší prípad, zozbierať stopy a ísť po nich až k páchateľovi. Potlačila bolesť v srdci. Na chvíľu jej uviazla v hrdle, akoby ju chcela udusiť, ale bola silnejšia.

„Nevyhrala si," oznámila smrti potichu. Hnev sa jej z hlavy vytratil, zostal len smútok. „Nikdy mi ju úplne nezoberieš. Viem, že je stále tu."

Zozbierala svoj smútok, schovala ho hlboko v sebe, kde sa naň nikto nemohol pozerať, a vydala sa na dlhú cestu späť k tým, ktorí na ňu čakali.

DRUHÁ KAPITOLA

V edinburskej mestskej márnici vládlo ticho ako v hrobe. Záznam, ktorý si Ava prišla pozrieť, už videli viacerí policajti z jej tímu. Ich hlásenia čítala, ale aj tak ho musela vidieť na vlastné oči.

Na vrátnici ju čakal sympatický mladý muž, ktorého nikdy predtým nevidela, a zaviedol ju do voľnej kancelárie, kde bol záznam pripravený na prehratie v počítači. Ponúkol jej kávu, ale odmietla, potom sa dvere ticho zabuchli a Ava zostala sama.

Vytiahla zápisník a pero, aby si urobila poznámky, pričom dobre vedela, že kým sa prípad uzavrie, pozrie si video ešte stokrát, ale niekde začať musí. V spise nebolo nič okrem čísla prípadu v ľavom hornom rohu. Zhotovovanie videozáznamov počas pitiev v prípadoch, keď čokoľvek poukazovalo na zločin, sa stalo bežnou praxou len pred rokom. V tomto prípade ešte museli identifikovať zosnulého. Skontrolovali záznamy o nezvestných osobách, ale nikto, kto by zodpovedal opisu tejto osoby, nebol za posledný rok nahlásený ako nezvestný. Identifikácia zosnulého bola teraz prvá vec, ktorú musela Ava vykonať. Stlačila tlačidlo prehrávania a na obrazovke sa objavila hlavná súdna lekárka z Edinburghu, ktorá niečo ťukala na klávesnici počítača, potom prešla pohľadom do kamery.

„No," začala doktorka Ailsa Lambertová, vystrela sa a natiahla si rukavice. „Tento mladý muž zatiaľ neznámej totožnosti má dvadsať až dvadsaťpäť rokov. Je to beloch štíhlej postavy, výška meter osemdesiat, tmavohnedé vlasy, svetlohnedé oči… Váži osemdesiat kilogramov."

Doktorka Lambertová odhrnula plachtu a odhalila nahé telo, zbavené zdravej farby, s krvavými chrastami v hornej časti brucha. Ava si pozornejšie prezrela obrazovku a zapísala si prvú otázku: Aké staré sú tie chrasty?

„Jediná navonok viditeľná rana je na bruchu. Zatiaľ nie je jasné, či bola spôsobená nešťastnou náhodou alebo úmyselne, ale medzi chrastami sú zvyšky náplastí v tvare motýlika." Doktorka Lambertová prešla k počítaču, odpojila malú kameru namontovanú nad obrazovkou a presunula ju k telu. Uhol pohľadu sa náhle zmenil a nanovo sa prispôsobil jej perspektíve. Na obraze sa objavil prst v rukavici, ktorý ukazoval na drobné útržky papiera medzi chrastami. „Nech už došlo k akémukoľvek zraneniu, bolo ošetrené, hoci zrejme nie rukou zdravotníka. Podľa môjho úsudku by nemocnica ranu ošetrila chirurgicky a rozsah chrást svedčí o tom, že krvácanie sa nedalo úplne zastaviť priložením náplastí. Napriek tomu sa však niekto pokúsil tomuto mladému mužovi pomôcť."

Doktorka Lambertová sa presunula k mužovým nohám.

„Nohy veľkosti 43, ale pri tele sa nenašli žiadne topánky. Chodidlá nevykazujú žiadne zjavné zranenia a koža nie je porušená. Avšak," doktorka Lambertová vytiahla lupu so svetlom, obrátila ju k chodidlám a ukázala na ne, „nejaké nedávne podráždenie spôsobilo celkové začervenanie. Pri podrobnejšom skúmaní som objavila miesta, v ktorých boli tŕne alebo triesky. Tie sme odstránili a poslali do laboratória, aby sme určili, z ktorej rastliny alebo stromu pochádzajú."

Ava zastavila video, aby si urobila ďalšiu poznámku: Kde sú topánky? Utekal pred niečím? Keď sa prehrávanie opäť spustilo, predstavila si, aká to musela byť bolesť, keď mal nohy plné tŕňov a triesok, a premýšľala, prečo si ich nevytiahol. Iba ak nemohol.

„No tak, Ailsa," zašepkala obrazovke. „Povedzte mi niečo, čo ma poteší."

„Tesne nad členkami," pokračovala doktorka Lambertová, „sú slabé červenkasté pásy, ktoré naznačujú ďalšie podráždenie. Nie sú tam

žiadne modriny ani odreniny, ale v oblasti nad oboma členkami zrejme došlo k opakovanému tlaku alebo treniu. Na objasnenie odstránim kožu na daných miestach, aby som sa pozrela pod povrch. Inak na nohách nie sú žiadne vonkajšie poranenia." Prešla rukami po celej dĺžke každej nohy. „Necítim žiadne anomálie. Svalové napätie a celkový stav nôh je v prijateľných medziach. Nevykazujú žiadne známky úbytku svalstva, ktoré by naznačovali chorobu alebo podvýživu."

Jemne roztiahla mužovi nohy.

„Penis a semenníky nie sú poškodené. Odobraté výtery boli odoslané na analýzu stopových množstiev látok. Koža okolo konečníka je však začervenaná a pokrytá malými odreninami podobnými kvapkám smerujúcimi ku kostrči. Ak bol dlho zviazaný, ležal na chrbte a nemohol ísť na toaletu, mohlo by to vysvetľovať začervenanie. Príliš sa to nelíši od detských zaparenín."

Ava si v duchu poznamenala, že si overí niekoľko teórií, ktoré jej napadli po prezretí videa.

„Na rukách nie sú žiadne vonkajšie zranenia, len staršie jazvy," uviedla doktorka Lambertová a ukázala pritom na jedno alebo dve miesta, „ale povedala by som, že tieto zranenia vznikli pred viac ako dvanástimi mesiacmi. Podobne nevýrazné ako na členkoch sú aj široké červenkasté pásy na zápästiach, ktoré preskúmam. Nevidím žiadne konkrétne odtlačky ani iné stopy, ale je zrejmé, že jedinec bol niečím spútaný. V každom prípade by som vylúčila akýkoľvek tvrdý materiál. Nepochybne to nebola reťaz, putá, suché zipsy ani tenký povraz. Do úvahy by prichádzal širší kus niečoho pevného, ale mäkkého."

Zdvihla pravú ruku zosnulého a namierila kameru zblízka na nechty.

„Nechty na oboch rukách sú poškodené, niektoré dokonca zlomené. Každý necht sme očistili a materiál sme odobrali na forenznú analýzu, aby sme zistili, či obsahuje DNA inej osoby. Konce nechtov na pravej ruke a šľachy medzi pravým ukazovákom a prostredníkom sú zažltnuté, čo naznačuje, že páchateľ bol fajčiar a pravák. Lepšiu predstavu získame zo stavu jeho pľúc."

Doktorka Lambertová položila mužovu ruku späť k telu a niečo si ticho zamrmlala. Ava zastavila nahrávku, pretáčala ju niekoľko sekúnd, zvýšila hlasitosť a naklonila sa k počítaču, aby zachytila, čo hovorí súdna lekárka.

„Prekliate cigarety. Je to obyčajná vražda."

Ava sa usmiala a vzdychla. Ailsa Lambertová nikdy nepatrila k tým, čo by si potrpeli na výber slov. Táto útla, húževnatá, špičková súdna lekárka, zástankyňa starosvetských hodnôt, bola stelesnením profesionality a láskavosti.

„Chrbát ani zadok nevykazujú žiadne viditeľné známky poškodenia alebo choroby," pokračovala doktorka Lambertová. „Krk nie je poškodený zvonka ani zvnútra. Nezaznamenala som žiadny opuch ani nezvyčajný pohyb. Teraz si pripevním kameru na čiapku a otvorím ústa." Ako povedala, tak aj urobila a vytiahla si svetlo nad hlavu, takže svietilo priamo do úst. Otvorila čeľuste, prstami prešla po vnútornej strane líc, pozrela sa do hrdla, zdvihla jazyk a potom ho zasunula späť. „Už sme urobili odtlačky zubov, takže sa budú dať vystopovať v záznamoch, ak to bude potrebné..." Odmlčala sa. Ava sa naklonila ešte bližšie. Doktorka Lambertová si sňala kameru, priložila ju k ústam a potom odtiahla mladíkovi spodnú peru. „Mohlo by to zúžiť pole kandidátov a dať nášmu mladíkovi meno."

Na vnútornej strane spodnej pery sa ostrými písmenami objavilo „60M+". Nebolo pochýb, že to bola vytetovaná príslušnosť k nejakému gangu – len málo ľudí chcelo zažiť bolesť pri tetovaní vnútornej strany pier. Tým sa mohol prípad vyriešiť oveľa rýchlejšie. Násilie medzi gangmi často viedlo k predčasným úmrtiam ich členov. Stále to bola tragédia najmä pre pozostalých, ktorým to musela polícia oznámiť, ale úmrtia súvisiace s gangmi boli na dennom poriadku.

Doktorka Lambertová skontrolovala mŕtvemu oči a nos, prešla mu prstami po vlasoch, odrezala vzorku, vložila ju do vrecka na ďalšiu analýzu a potom namierila svetlo priamo na chrasty. Z vrecka vytiahla pravítko, pretože sa zrazu objavilo na obraze.

„Chrasty sa začínajú päť centimetrov pod stredom hrudného koša. Poranené miesto má trinásť centimetrov na výšku a deväť centimetrov na šírku. Je to skôr zhluk chrást, z čoho usudzujem, že pôvodná rana nebola spôsobená jediným rezom. To by znamenalo, že ju pravdepodobne spôsobila nehoda. Odstránim a zachovám časť chrást a povediem rez okolo rany tak, aby som nezničila dôkazový materiál, ktorý by mohol byť ukrytý tesne pod kožou."

Doktorka Lambertová pripojila kameru k otočnému zariadeniu na počítači, vymenila si rukavice a vzala skalpel.

Ava opäť zastavila záznam, vstala a natiahla si ruky a krk. Nechcela sa na to pozerať. Bola to jej chyba. Vedela, že tam nemala ísť rovno z pohrebu. No bola to jej práca. Videla už veľa mŕtvych tiel. Nemalo zmysel byť teraz prehnane citlivá. Posadila sa späť a spustila prehrávanie.

Skalpel ľahko vnikol do napnutej kože pod ramenným kĺbom. Doktorka Lambertová najprv viedla rez priečne nadol k stredu hrudného koša, potom sa presunula k druhému ramenu a urobila to isté na druhej strane.

„No," povedala, „teraz sa odchýlim od bežného postupu." Odložila skalpel, strhla niekoľko chrást, vložila ich do dôkazového vrecka a odložila ho nabok, aby ich neskôr opísala a otestovala. Opäť vzala skalpel. „Koža pod týmito chrastami sa začala hojiť, takže odhadujem, že k zraneniu došlo tri alebo štyri dni pred smrťou, čo dokazuje, že toto zranenie samo osebe nebolo bezprostrednou príčinou smrti. Tkanivo okolo okrajov chrást a rany nie je zapálené. Teda buď mal jedinec veľké šťastie, alebo mu ranu pred aplikáciou náplastí niekto riadne vyčistil."

Hrotom skalpela sa dotkla miesta, kde sa stretávali dva predchádzajúce rezy, a začala smerovať nadol, aby otvorila brušnú dutinu a získala prístup k orgánom v dolnej časti trupu. Ava si položila ruky na hruď a zhlboka sa nadýchla.

Skalpel sa zastavil. Doktorka Lambertová sa zamračila, pristúpila bližšie a sklonila sa k rezu, aby zistila, v čom je problém. Pokúsila sa

s ním silou pohnúť ešte raz, druhýkrát, a potom sa skalpel opäť rozbehol a prudko vyšiel z tela. Odložila ho nabok, vtlačila končeky prstov oboch rúk do rezu, aby ho roztiahla, a keď sa snažila prísť na podstatu problému, naklonila sa nad brucho, ako len mohla.

Ava počula syčanie, skôr ako zaregistrovala, že niečo nie je v poriadku. Len čo doktorka Lambertová otvorila rez, do vzduchu vyletel krvavý kovový krúžok a roztočil sa. Bolo vidieť rozstrekujúce sa tkanivo, čo naznačovalo tlak plynu unikajúceho zvnútra. Krvavé kvapôčky zafarbili steny aj podlahu niekoľko metrov od tela. Doktorka Lambertová mykla hlavou dozadu a inštinktívne si jednou rukou zakryla ústa a druhou... potlačila nádobu vyčnievajúcu z tela.

V tej sekunde sa jej v očiach zračila hrôza. Prehla sa v páse a narazila čelom na mužovu hruď. Potom sa zapotácala, snažila sa zachytiť stola, stoličky, čohokoľvek, čo by ju udržalo na nohách.

Ava odvrátila zrak a priložila si na ústa dlaň, akoby sa plyn mohol dostať aj k nej, ale potom sa vzoprela tomu, čo prichádzalo, a prinútila sa znova pozrieť na obrazovku.

Doktorka Lambertová sa pokúšala zatlačiť veko plechovej nádoby. Teraz sa dusila, lapala po dychu. Syčanie bolo čoraz hlasnejšie, keď nádoba trčala z tela. Doktorka Lambertová sa zviezla na kolená a narazila pritom na okraj vozíka z nehrdzavejúcej ocele. Ten sa otriasol, ale neprevrátil sa. Osud nešetril krutými údermi.

Okná miestnosti boli umiestnené blízko stropu, takže okoloidúci nemohli vidieť dovnútra, a sklo bolo hrubé, aby sa zvuk kotúčovej píly neniesol budovou k ušiam administratívnych pracovníkov a okoloidúcich. Celá miestnosť bola hermeticky uzavretá, aby sa von nedostal pach smrti. Ava si pomyslela, že niekto práve prechádzal okolo a buchot padajúceho vozíka ho mohol vystrašiť, ale nič také doktorke Lambertovej nebolo súdené. Postavila sa na všetky štyri. Aj pri obmedzenom výhľade Ava videla, že nemôže lapiť dych. Pokušenie strhnúť si chirurgické rúško, aby sa jej do pľúc dostalo viac kyslíka, muselo byť veľké, ale sebakontrola doktorky Lambertovej bola väčšia. Rúško si nechala

na tvári a stále si k nemu pritláčala ruku. Zo všetkých síl sa snažila doplaziť k dverám.

Ava od zúrivosti skrivila tvár. So zaťatými zubami sa chytila oboma rukami stola, akoby sa obraz mohol stratiť.

Doktorka Lambertová sa zvalila na bok, nohy si pritiahla k telu, hlavou pohodila dozadu a začala sa mykať. Oči mala červené a opuchnuté a spod rúška jej na oboch stranách vytekali sliny. Hlavou mykala z boka na bok, ako bojovala s jedovatým plynom. Až keď si uvedomila, že sa už nedostane k dverám – a že aj keby sa jej to podarilo, aj tak by ich neotvorila, aby neohrozila životy svojich kolegov –, stiahla si rúško z tváre.

Snažila sa prekonať bolesť a strach a otočila hlavu do kamery.

Pozrela do objektívu, pokrútila hlavou a chrapľavo vyslovila posledné zúfalé slová.

„Je mi to ľúto, Ava."

Ava kŕčovito zovrela boky obrazovky a zaťala zuby tak silno, až ju rozbolela čeľusť. Ailsa sa jej ospravedlňovala za niečo, čo nemohla ani v najmenšom predvídať. Ospravedlňovala sa jej, lebo vedela, že Ava si bude musieť záznam prehrať a pozerať sa na jej strašnú smrť. Ospravedlňovala sa za to, že ju opustila.

Napriek tomu Ava pozerala ďalej.

Doktorka Ailsa Lambertová, ktorá ako uznávaná odborníčka zasvätila svoju kariéru službe občanom Edinburghu a celého Škótska a ktorá mesiac predtým oslávila sedemdesiate narodeniny, o dvadsaťšesť minút neskôr stále zomierala. Jej telo sa zmietalo v kŕčoch a nohy a ruky sa nekontrolovateľne pohybovali.

Nikto neprišiel.

Vracala, škrabala sa po tvári a lapala kyslík, ktorého bolo čoraz menej, až Ava počula chrčanie v Ailsiných v pľúcach.

Doktorke Lambertovej sa z úst a nosa valila krv. Stále nikto neprichádzal.

Z poriadkumilovnej ženy s neporovnateľným ostrovtipom, ktorá sa desaťročia priatelila s Avinými rodičmi a bola pre ňu takmer druhou

matkou, sa stala hromádka nefunkčných buniek ležiaca na podlahe. Súdna lekárka, ktorej priame správanie dalo zabrať nejednému policajtovi, forenznému analytikovi či prírodovedcovi a ktorá neznášala ľudskú hlúposť, pomaly a v agónii umierala. Počas svojho života sa starala o mnohé rodiny, pre ktoré bola veľkou oporou v smútku, pretože sa vyznačovala mimoriadnou empatiou. Veľmi dobre vedela, čo im povedať a čoho ich ušetriť, ktoré slová ich potešia a ktoré by vyzneli kruto. Celú svoju profesionálnu kariéru zasvätila tomu, aby priniesla spravodlivosť zosnulým a útechu pozostalým, aby im pomohla zaceliť spôsobené rany.

Plyn ju napokon premohol o 16.02 a jej posledný výdych znel ako príšerné chrčanie sprevádzané výtokom hlienu. Ailsa, ktorú Ava považovala za neporaziteľnú, ležala sama na podlahe svojej vlastnej pitevne až do piatej hodiny, keď jej sekretárka prišla popriať dobrú noc.

Len čo jej do nosa udrel zápach plynu, okamžite vycúvala za dvere a privolala špecializovaný tím. Jeho členovia evakuovali budovu, obliekli si ochranné odevy s kyslíkovými maskami a jeden z nich napokon o 17.44 zastavil operáciu. Až potom sa Ava mohla prestať pozerať.

„Doriti!“ zastonala, schmatla monitor, až vytrhla káble spájajúce ho so zvyškom počítača, a hodila ho cez celú miestnosť, kde narazil do steny, poškodil sadrokartón a skončil rozbitý na podlahe. Mladý muž, ktorý Avu priviedol do miestnosti, vtrhol dovnútra a stačil mu na ňu jediný pohľad, aby bez slova vycúval.

V tej chvíli hlavná inšpektorka Ava Turnerová sľúbila Ailse Lambertovej, že páchateľa dolapí, a tento sľub mienila dodržať bez ohľadu na cenu, bez ohľadu na následky.

TRETIA KAPITOLA

Ava sa priblížila k zasadacej miestnosti, v ktorej vládlo nezvyčajné ticho. Policajti si udržiavali zdravý rozum tým, že medzi sebou neustále žartovali. Teraz mali všetci sklonené hlavy, pretože boli zahĺbení do obrazoviek, dokumentov a fotografií. Telefónne hovory prebiehali šeptom. Kriminálne oddelenie bolo stále v šoku. Ava chytila kľučku, nadýchla sa, nasadila profesionálnu tvár a vošla dnu.

„Nevstávajte," povedala, skôr ako sa niekto pokúsil vynaložiť na to energiu. „Prehrala som si celý záznam z pitvy, čiže z vraždy. Seržant Lively, chcem, aby ste našli..."

„Koledujete si o padáka!"

Všetci vyskočili na nohy. Ava ani okom nemihla.

„Šéfka," seržant Lively oslovil ženu vo dverách s červenými perami a postavou pripomínajúcou prútik, ktorá ich oslovila. „Napriek všetkému ideme ďalej."

„Počkajte, kým dohovorím, seržant, inak si budete môcť oprášiť životopis aj s hlavnou inšpektorkou," zavrátila ho komisárka Overbecková bez toho, aby mu venovala čo len pohľad. „Turnerová, ako sa opovažujete žiadať od prokurátora, aby vydal telo na pohreb bez toho, aby sme mali čo len jedinú stopu, nieto ešte podozrivého?"

Ava si zložila ruky na hrudi a čakala, nemala najmenšiu chuť dohadovať sa, celý ten výbuch ju skôr nudil.

„Mlčať, to je vaša stratégia?" pokračovala Overbecková. „Tak dobre. Už mám plné zuby toho, ako sa staráte o hierarchiu velenia. Zbaľte si veci."

„Nie," odpovedala Ava.

Overbecková sa k nej ponáhľala, ihličkové podpätky s kovovým zakončením jej pri tom škrípali ako nechty na tabuli. Niekoľko policajtov zvraštilo obočie a radšej odvrátilo zrak. Zastavila sa niekoľko centimetrov od Avy, na ktorú sa teraz pozerala zhora, a hoci šepkala, dala si záležať, aby jej hlas doľahol do každého kúta miestnosti.

„Hlavná inšpektorka, týmto ste suspendovaná. Podliehate disciplinárnemu konaniu. Okamžite choďte domov. Ak odmietnete splniť priamy rozkaz, disciplinárna komisia sa ani nebude musieť zísť."

„Šéfka, pohreb doktorky Lambertovej bol dnes ráno," ozval sa potichu Lively. Bol to muž po päťdesiatke, ktorý sa nebál ozvať; bol otvorenejší ako väčšina jeho kolegov a vďaka svojej závislosti od sušienok nebol v najlepšej kondícii. „Všetci to majú teraz ťažké, najmä hlavná inšpektorka. Možno by ste mohli chvíľu počkať, kým..."

„Nepotrebujem vašu pomoc, Lively," zastavila ho Ava.

„Seržant," prerušila ho Overbecková. „Hľadám dobrovoľníka, ktorý by diskutoval s deťmi na trojmesačnom turné po školách. Gratulujem. Práve vás tam preložili z kriminálneho oddelenia. Hlavná inšpektorka Turnerová, posledná šanca. Okamžite opustite policajnú stanicu."

„Požiadala som generálneho prokurátora, aby uvoľnil telo na pohreb, pretože vnútorné orgány doktorky Lambertovej boli odobraté a uložené v márnici. Smrť Ailsy Lambertovej je do poslednej sekundy zachytená na veľmi kvalitnom videu. Máme zbraň, poznáme metodiku a veľmi jasne sme určili príčinnú súvislosť. Obhajoba nenájde nič, čo by mohla použiť na súde, aby nám uškodila."

„Mohli by, doriti, požiadať o druhú pitvu obete!"

„To už urobili. Nezávislá pitva bola vykonaná bez účasti poroty pred odobratím orgánov. Každú mysliteľnú vzorku odobrali dvakrát, polovica z nich zostala nevyšetrená, aby boli dostupné, ak o ne obhajoba požiada. Jedinou otázkou na súde bude, kto vložil do tela tlakovú nádobu s jedovatým plynom. Nič iné."

„A čo rodina doktorky Lambertovej? Nemali ste právo rozhodnúť o jej pohrebe. Koľko súdnych sporov nám hrozí?"

Ava spustila ruky pozdĺž tela a prebodla Overbeckovú pohľadom.

„Jej rodina som bola ja," zasyčala. „Ailsa mi všetko odkázala. Všetko, čo vlastnila, všetky rozhodnutia a právomoci. Nemala manžela, deti ani žijúcich príbuzných okrem sestry, ktorá je v domove dôchodcov a trpí pokročilou demenciou. Ailsa bola oddaná svojej práci. Mala som právomoc aj Ailsino požehnanie urobiť toto rozhodnutie. Nemienila som ju nechať ležať v jej vlastnej márnici, kým nezistíme, kto jej to urobil."

„Čo je to za hlúposť?" zamrmlala Overbecková. „Doktorka Lambertová bola absolútna profesionálka. Prvá by žiadala, aby ste dodržiavali štandardný postup, zachovávali protokol a prestali si to brať osobne, doriti. Ste jej príliš blízka. Mali ste z vyšetrovania odstúpiť, hneď ako ste zistili, čo sa stalo."

„Hm, hlavná inšpektorka," ozval sa niekto z druhej strany miestnosti.

„Počkajte," zastavila ho Overbecková a zdvihla pritom dlaň smerom k hlasu. „Turnerová, dávam vám čas, aby ste zhromaždili všetky podklady a odovzdali ich osobe, ktorá pracuje na prípade hneď pod vami a odteraz ho bude mať na starosti."

„Ale je to dôležité." Ava sa pozrela na strážmajstra Johna Swifta, ktorý vehementne mával vo vzduchu kúskom papiera. Swift ešte nemal ani dvadsaťpäť rokov a mnohé veci ho stále dokázali zaskočiť, takže teraz sa červenal. Rukou si prešiel po neposlušných vlasoch, akoby si ich chcel upraviť.

„Čo sa deje, strážmajster?" vyštekol naňho Lively.

„Tetovanie na vnútornej strane spodnej pery obete, konkrétne M, znamená mesiace. Šesťdesiat mesiacov odňatia slobody je minimálny trest potrebný na prijatie do toho gangu."

Lively pozrel na Avu. „Prehnali sme DNA obete cez databázu. Žiadna zhoda. Ak bol za niečo odsúdený a prešiel systémom trestného súdnictva, mali by sme mať jeho DNA."

„Inšpektor Graham," Ava sa obrátila k obrovskému mužovi, ktorý stál v zadnej časti miestnosti a na perách mal ľahký úsmev. „Spojte sa s kolegami, s ktorými ste pracovali v utajení a o ktorých viete, že sa infiltrovali do miestnych gangov," prikázala mu. „Potrebujeme dôverné informácie. Predpokladám, že presvedčiť člena gangu, aby s nami hovoril, bude ťažké."

„Takmer nemožné. Ak by niečo prezradili, následky by boli príliš tvrdé, pravidlá sa ťažko porušujú, ale aj tak mám zopár kontaktov na periférii z čias, keď som bol na ulici. Nechcem nikoho z nich ohroziť, ale nájdem ich a urobím, čo sa dá," sľúbil Pax Graham.

„Budem rada," povedala Ava. „Lively, rozošlite fotografiu zosnulého, teda len jeho tvár, do väzníc po celom Spojenom kráľovstve. Nemusel si trest odpykávať v Škótsku. Možno ho niekto vo väzenskej službe spozná. Chýbajúca DNA by mohla byť chyba systému, nebolo by to prvýkrát, čo sa to stalo. Vzorky sa mohli nejako pomiešať. Overte to v probačnej službe. Každému po dlhom treste pridelia probačného úradníka."

Overbeckovú to nedojalo. „Myslela som to vážne, hlavná inšpektorka. Toto vyšetrovanie už nemáte na starosti a ste mimo služby. Nebudem v tíme tolerovať nikoho, kto sa správa ako neriadená strela. Budem vás čakať vo svojej kancelárii s podrobným plánom odovzdania velenia."

Vtom sa ozvalo tiché zaklopanie na dvere.

„Je tu doktor Carlisle," oznámila strážmajsterka Biddlecombeová a pohrávala sa s hodinkami, aby sa vyhla priamemu očnému kontaktu s Overbeckovou. „Privediem ho."

Zmizla na chodbe a keď znova vošla, zdala sa ešte drobnejšia, lebo pred ňou kráčal vysoký, hladko oholený muž s vážnym výrazom. V jednej ruke niesol otvorený notebook a druhou na ňom niečo písal.

Pozrel z Overbeckovej na Turnerovú, zhodnotil situáciu, potom potichu odišiel na bok miestnosti a počkal, kým sa všetky pohľady upriamia naňho.

„Zdravím všetkých," začal. „Som doktor Nate Carlisle. Za týchto mimoriadnych okolností ma preložili z Glasgowa do Edinburghu, aby

som dočasne zastával funkciu hlavného súdneho lekára. Viem, že ste v zložitej situácii. Mnohí z vás dobre poznali doktorku Lambertovú rovnako ako ja. Mám pre vás nové informácie a viem, že na tomto prípade sa pracuje dvadsaťštyri hodín denne, takže vás budem informovať, keď sa dozviem niečo nové."

Ava sa vzdialila od Overbeckovej, oprela sa o kraj stola v kúte miestnosti a vytiahla z vrecka gumičku, aby si stiahla dlhé kučeravé vlasy do chvosta. Overbecková stála nehybne s kamennou tvárou.

„To, že nám získanie forenzných výsledkov trvalo o čosi dlhšie ako zvyčajne, muselo, pochopiteľne, vyvolať istú frustráciu. Predovšetkým bolo ťažké dostať sa bezpečne do pitevne a následná toxikologická analýza je sama osebe často dosť zdĺhavý proces. Už teraz však môžem potvrdiť, že v pitevni sa uvoľnil plynný chlór. Nechal som vyrobiť repliku nádoby, v ktorej bol, aby ste mali jasnú predstavu, s čím máte do činenia, ale vezmime to od začiatku."

Pripojil notebook k obrazovke na stene a okamžite sa objavil obraz tela, ktorý už Ava poznala. Fotografia ukazovala časť brucha s chrastami pred tým, ako doň Ailsa Lambertová zarezala skalpelom.

„Na bruchu obete boli kľukaté hrubé rezy, aby sa dali odtiahnuť kusy kože a do brušnej dutiny sa dalo vložiť tlakové zariadenie."

„Nebolo by jednoduchšie viesť rez rovno?" spýtal sa Lively.

„Bolo," potvrdil Carlisle. „Podľa môjho úsudku išlo o to, že jediný čistý rez by predstavoval zjavný chirurgický zákrok, ktorý by bol varovným signálom pre každého súdneho lekára. Takže lekár by pravdepodobne zvolil iný spôsob, ako sa dostať do brušnej dutiny, a mohol by sa nádobe úplne vyhnúť. Podľa môjho názoru sa teda páchateľ alebo páchatelia spoliehali na to, že vďaka chrastám a náplasťovým stehom bude zranenie vyzerať ako ošetrené, teda že ho nikto nepodcenil."

„Ako sa asi dotyčný musel cítiť, keď mu do brucha zašívali kovový predmet?" opýtal sa inšpektor Graham. „Bolo to bolestivé?"

„Obeti počas zákroku podávali sedatíva a domnievam sa, že mu ich podávali aj naďalej, inak by si zápasením v putách spôsobila oveľa

väčšie zranenia. Sedatíva otupili bolesť a jeho emocionálne rozrušenie, ale je pravdepodobné, že si na určitej úrovni uvedomoval, čo sa s ním deje. Teraz, prosím, všetci poďte bližšie, chcem vám niečo ukázať."

Pomaly vstali od stolov a nechali medzi sebou priestor pre komisárku. Ava sa držala vzadu. Dosť jasne si pamätala, čo ostatní mali vidieť.

Nate Carlisle vytiahol z aktovky plastovú škatuľu a otvoril vrchnák. Vnútri bol pod niekoľkými vrstvami pevne natiahnutej potravinárskej fólie ukrytý akýsi predmet. Súdny lekár podal jednej policajtke skalpel.

„Začnite na tomto konci. Vašou úlohou je urobiť čistý rez až na druhú stranu," inštruoval ju.

Policajtka bez problémov dostala špičku skalpela dovnútra a pokračovala, až kým nenarazila na skrytý predmet, o ktorý sa zachytila. Potom prstami otvorila okraje rezu. Keď sa fólia uvoľnila, v medzere sa objavil kovový uzáver. Keď bol celý vonku, začal sa otáčať. Pozorujúci policajti prirodzene zareagovali tým, že sa naklonili bližšie k predmetu, aby dobre videli, čo sa bude diať.

Zasiahla ich sprcha parfumovaného spreja. Všetci pokývali hlavami, ustúpili a viacerí z nich vystreli ruky, aby uzáver zatlačili späť.

„Nič sa nedeje," upokojoval ich doktor Carlisle. „Technici odstránili obsah dezodoračného spreja. Ale toto," zdvihol samotnú nádobu, „je veľmi jednoduché a navyše veľmi šikovné. Zariadenie sa spustí, keď sa zastaví tlak na vrchnák, presne ako mína. Nie je o nič zložitejšie ako pružina na batérie a k aktivácii dôjde v okamihu, keď sa zdvihne vrchnák. To poháňa rotujúci mechanizmus, po ktorom sa uvoľní aerosól a expanduje plyn. Z technického hľadiska nič zložité, ale z chemického hľadiska je to veľmi dômyselné. Rana sa musela hojiť dostatočne dlho, aby sa brucho prirodzene uzavrelo, a na uzáver sa vyvíjal tlak, aby sa zariadenie nemohlo samovoľne spustiť."

„A čo plyn?" ozval sa Lively. „Musel byť vyrobený ako chemická zbraň alebo niečo podobné."

„V minulosti sa presne tak používal, čiastočne preto, že sa dá ľahko a lacno vyrobiť. Väčšinu toho, čo naň potrebujete, nájdete v komore

medzi čistiacimi prostriedkami. Zmiešajte bielidlo s kyselinou alebo močom. Spoločne vytvárajú potenciálne smrteľný plyn. Aj vo veľmi malých koncentráciách spôsobuje podráždenie kože a problémy s dýchaním."

„A vo vysokých koncentráciách?" spýtala sa Overbecková.

„Keď sa k nemu zohnete, plyn uniká pod tlakom, vdychujete ho vo veľkom množstve a ste mu vystavení." Carlisle vrátil nádobu do škatule. „Začína sa to pálením hrdla, nosa a očí. Okamžite poškodí priedušnicu a príušné žľazy. Je to veľmi špecifický plyn. Doktorka Lambertová určite okamžite rozpoznala nebezpečenstvo, preto sa pokúsila nádobu hneď znova uzavrieť, ale pružinou sa dá pohybovať len jedným smerom, potom sa mechanika zablokuje."

Nasledovalo dlhé ticho.

„Povedzte nám, ako zomrela," vyzvala ho Ava. „Ako to bolo. Musíme vedieť, s čím máme do činenia."

Nate Carlisle vzdychol.

„Na videozázname vidieť podráždenie, ktoré plyn spôsobil na tvári doktorky Lambertovej, začervenanie jej pokožky a opuch. To isté sa dialo aj vnútri. Začala jej opúchať sliznica v hrdle, takže sa u nej objavila dýchavičnosť a dýchacie ťažkosti sa rapídne zhoršili. Následne sa museli objaviť príznaky pľúcnej hypertenzie: rýchly pulz, nepravidelný srdcový tep, nedostatočné zásobovanie životne dôležitých orgánov kyslíkom. Plynný chlór je ťažký a doktorka Lambertová bola vo vzduchotesnej miestnosti. Po prvej dávke sa zrútila na podlahu a plyn sa naďalej hromadil."

„Takže ho ďalej dýchala," poznamenal Lively.

Carlisle prikývol.

„Dýchala s veľkými ťažkosťami, čo vyvolávalo vedľajšie účinky, napríklad kŕče. Vieme, že sa u nej vyvinula hemoptýza..."

„Čo to znamená?" skočila jej do reči Overbecková.

„Vykašliavanie krvi," vysvetlil Carlisle. „V dôsledku krvácania do dýchacích ciest. Pľúca mala také poškodené, že mozog a srdce nemali šancu. Nakoniec prišlo zastavenie srdca."

„Takže bola popálená, vnútorne krvácala, pomaly sa dusila a nakoniec dostala infarkt," zhrnula Ava.

Všetky oči viseli na doktorovi Carlisleovi.

„Tak trochu," potvrdil.

„Spôsob, akým to bolo nastavené, znamená, že cieľom bol súdny lekár," pokračovala Ava. „Páchateľ alebo páchateľka nechceli, aby sa k telu niekto dostal, kým nebude v márnici. Vedeli, že zariadenie vybuchne počas pitvy. Navyše boli ochotní zabiť iného človeka, aby jeho telo použili ako zbraň."

„Vyzerá to tak," súhlasil Carlisle.

„Takže stačí prejsť prípady štyridsať rokov dozadu, v ktorých doktorka Lambertová pomáhala usvedčiť vrahov, a zistiť, ktorý z nich sa jej chcel pomstiť," povedal Lively. „Lenže to bude trvať celú večnosť."

„Potom by ste mali čo najskôr začať," odvetila Ava. „Chcem, aby ste sa sústredili na prípady doktorky Lambertovej. Rozdeľte podozrivých do kategórií: prepustení, ešte žijúci, tí, ktorí na to majú prostriedky a schopnosti, a tí, ktorí sú ešte vo väzení a mohli poveriť niekoho zvonka, aby zločin vykonal. Vy ostatní, prosím, hľadajte stopy, ktoré poukazujú na gang. Musíme zistiť totožnosť zosnulého. Je to jediné priame spojenie s vrahom."

Policajti sa rozišli, aby sa vrátili k práci.

Aj Nate Carlisle si začal baliť veci.

„Ešte som s vami neskončila, doktor Carlisle," upozornila ho Overbecková. „Rada by som vedela, či hlavná inšpektorka Turnerová schválila vydanie tela doktorky Lambertovej na pohreb vám osobne, pretože ak áno, pravdepodobne sa veľmi rýchlo rozlúčite s funkciou hlavného súdneho lekára v mojom obvode."

„Neschválil by som nič, čo by poškodilo vyšetrovanie prípadu, tohto ani nijakého iného," ubezpečil ju Carlisle, pozrel jej pritom priamo do očí a v jeho hlase ani postoji nebolo badať, že by cítil potrebu brániť sa jej poznámke. „Museli sme brať do úvahy aj personál márnice. Skutočnosť, že telo doktorky Lambertovej sa našlo na pracovisku,

je mimoriadne znepokojujúca. Kompromisom bola nezávislá pitva a uchovanie orgánov. Hoci ide o odchýlku od protokolu, okolnosti sú výnimočné."

„Mne sa zdá, že protokol, disciplína a zodpovednosť sú jediné veci, na ktorých záleží. Nebudem pokračovať v tejto debate na verejnosti. Okamžite do mojej kancelárie, Turnerová," prikázala Overbecková.

Z dverí vyšiel ďalší muž okolo štyridsiatky s tmavohnedými očami, ešte tmavšími vlasmi a so závideniahodným vzhľadom.

„Všetky jednotky, pozor," oznámil so silným francúzskym prízvukom. „Všetci dostupní príslušníci policajného zboru majú vyjsť do ulíc. Dostali sme správu od osoby, ktorá zavraždila doktorku Lambertovú."

„Ako si tým môžete byť istý?" opýtala sa Overbecková.

Inšpektor Luc Callanach držal v ruke papier, z ktorého prečítal: „Tá osoba uviedla: ‚Tentoraz žiadny plynný chlór. Mali by ste začať prečesávať ulice. Máte na to jednu hodinu.'"